

SUKELLUS SIRIUKSELLE

On lämmin syyskuinen yö. Säpin majakka vilkuttaa turvallista valoaan parin mailin päässä idässä. Aluksemme on ankkuroitu hyllyn päälle. Meri on miltei peilityyni. Aluksen takakannen valaisee tehokas työvalaisin, jonka valossa hyönteiset kieppuvat. Joukko sukeltajia häärii varusteidensa kimpussa.

Sukellusparini ja minä olemme pukeneet varusteet yllemme ja laahustamme partaan vierelle. Vielä viime hetken tarkistukset ja laskeudumme portaita veteen. Sytytämme valaisimet, näytämme OK-merkin partaan ääressä notkuville kavereille. Päästämme kuivapuvuista ja liiveistä ilmaa pois ja vajoamme pinnan alle jalat edellä.

Sammutan lampun, parini tekee samoin. Laskeudumme pimeydessä kohti pohjaa, se on jännä tunne. Erotan, tai ennemminkin aistin, parini tumman hahmon vieressäni. Räpylän kärjet osuvat kiviin. Sytytämme lamput ja katselemme ympäristöä. Näkyvyys on nelisen metriä, kerrassaan hyvä. Ympärillä on kivikkoa ja rakkoleväpuskia. Vaihdamme OK-merkit. Näytän kädelläni suunnan ja lähdemme liikkeelle. Lampun valokiilat valaisevat tietä ja kivien lomassa törröttäviä vääntyneitä metallilevyjä. Yllättäen lampun valoihin osuu hyllyn noin kolmenkymmenen metrin pituinen pohjaosa. Uimme verkkaisesti sen yli ja sohimme valoilla teräskaarien väleihin. Päiväsaikaan hylyllä ei näy paljoakaan kaloja, mutta nyt yöllä kaikki lähialueen nuoret ahvenet ovat kokoontuneet tänne hyllynjäänteiden joukkoon.

Vaikka hylky on meille ennestään tuttu, tuntuu nyt kuin sukeltaisimme vieraassa paikassa. Näemme vain sen minkä lampun levoton valokiila suostuu meille paljastamaan. Uimme yli ruhjoutuneen keulan, josta ei ole jäljellä muuta tuttua kuin sierainputki, yllä on vettä vain kolme metriä. Käännymme takaisin syvemmälle. Laivan muotoja tästä hylystä on turha hakea, sillä pelastustöiden aikana laiva hajotettiin melko totaalisesti. Vajoamme hylkyjätteiden peittämää rinnettä alas. Tuolla kivien välissä on lautasen puolikas ja sen vieressä törröttää rikkinäinen manometri. Tuossa on sähköjohtoa ja posliinieristeitä ja vähän matkan päässä on rikkinäisen ikkunaventtiilin messinkinen kehys. Saavumme rinteän juurelle 17 metriin, pohjaa peittää sora ja hyllynjäänteitä on enää harvassa. Nousemme uudestaan rinteän puoliväliin ja uimme hyllyn yli poikkisuunnassa hetken matkaa.

Yllättäen tuntuu siltä kuin pimeys tiivistyisi entisestään. Pysähdymme ja haravoimme valoilla eteenpäin. Iso ruosteinen seinämä kohoaa edessä. Höyrykattila. Se yllättää aina koollaan. Uimme sen toiseen pätyyn, jossa on tulipesien aukot ja tutkiskelemme hetken kattilan sisäosia. Kivinilkka säikähtää valoa ja pölläyttää mennessään pölypilven.

Sukellusparini nykii parinarua ja näyttää sitten kelloaan. Aika on täysi. Uimme takaisin hyllylle ja nousemme pintaan. Alus on parinkymmenen metrin päässä. Uimme pinnassa sen luo ja toteammme toisillemme, että taisi olla paras Siriuksen sukellus.